
Filosofen.

Jag bygger min Lössal i närmaste dal,
Den blir så förtrollig, så stuggrik och sval;
Der skall Filosofen mig söka,
Och sina principer fördöla,
Men lugn är min Lössal och tyst är min dal.

Der skall jag inrätta mitt eget kapell;
Som mig skall förnöja från morgon till qväll;
Och Måltergårn är Direktören,
Han har första rummet i Ehören,
Foglarnes samfund skall göra mig säll.

En sorlande lålla mig kallar till sig,
Ljus och ofonstlad hon tillbjuder mig;
Dess nektar, den rena kristallen,
Dess bråddar, den blomstrande wallen,
Och ingen får grumla min lålla för mig. —

Ljuset borttrinner tiden i Lössalens samu,
Mig söker ej lyktan, ej jag hennes namn;
Ej kärleken tjuvar, ej sårar:
Ej saknad af guld prästlar tårar.
Väck mig ej ur drömmen, till buller och qval.

Löfsaln.

Jag bygger en löfsal i närmaste dal
Den skall bli förtrolig, fast stuggrif och sval;
Der vill jag i wänstapens stöte,
Gå kommande dagar, till möte,
Samt dela min glädje och dela mitt qwal.

Der vill jag stå upp mitt trefliga tjäll
Och lefwa der ostörd från morgon till qwäll;
En wän skall förljuswa min lefnad,
Samt stänka mig nöje och trefnad,
Och blott dess tillgifwenhet gödra mig såll.

Den maka, som himlen mig hafwer bestårt
Är säkert min hela tillgifwenhet wärd,
Dess önskan skall wara min wilja
Från henne mig ingen skall ställa;
Den kressen hon wäljer skall blifwa min werld.

Och nöjd om jag blott hennes bifall får,
Jag glad vill möta de kommande år;
Och skall så inrätta min lefnad,
Att ständiger lycka och trefnad
Mig följa skall tills från werlden jag går.

Så hödg jag glad min ungdoms wår,
Ej kännande ogräset afunden sår,
Ej salsta menniskors snara;
Jag aktade då ingen fara,
Men ungdomens glädje likt bubblan förgår.

De lustflott som fordom jag byggde så fall
Och Huldinnans wärd i mitt fredliga tjell;
Sin werklighet aldrig skall hinna,
Ej nånsin jag lugnet skall finna,
Af saknaden tård, skall jag nalkas min qwäll.

Sällskapsång.

Lycksalig den, som flödd på eget stöp,
Till gäster inga gynnare behöfwer;
Men dricker brorstäl med dem allihop,
Och har ändå till slut buteljer öfwer.

Lycksalig den, som hungrig flockan två,
Ej wäntar frenmande, när han ser faten,
Och, när han gäspar, utan frus kan gå
Att taga sig en middagslur på maten.

Lycksalig den, som, fri ur twångets band
Kan, bäst han gitter, prata eller sjunga,
Och när han bara fått en tår på tand,
Ej är så noga om en tand för tunga.

Lycksalig den, som får, med hjertlig fröjd,
En glad och god och egen gumma klappa,
Som är så nöjd, när hon ser gubben nöjd.
Och säger: Drick, och håll dig rolig, pappa.

Lycksalig den, som alltid lefwer wif
Att ej hans privilegium inskränkt blifwer;
Ty glädjen är hans Fidei-Commiff,
Och flit och dygder hans Prerogativer.

Krogen.

(Sjunges under sin egen melodie:)

Vort wid en grind uti en Fog
Ett litet gammalt tempel flog,
Dit hwarje man med längtan drog;
Det hade två fenster,
Och dörren till wensler.
Och hette frog.

Ett tempel utan torn gunås!
En gammal dörr förutan lås,
Ej minsta bok der kunde fås;
Församlingen surra,
Och Psalmen war hurra,
Och Choret Vås.

En syndare der i sin nöd
Ej nånsin bad om dagligt bröd,
Ej eller om sin sälla död;
I skjortan stod Prästen,
På tröskeln låg Gåsten,
Så rosenröd.

Krögaren.

(Sjunges under sin egen melodie:)

Cornelius lefde femti år,
Wår Herre honom tog i går,
Han nykter nu bland Englar står:
Wid Abrahamns sida
Är så långt förbida,
En brännwinstår.

Cornelius dog uppå en frog,
Just då han uti glaset flog,
Och Spelman till fiolen tog,
Men tiden war inne
Cornelli minne,
Det warar nog.

Cornelius wi ditt lif bese,
Benrangel, Knotor — Ack och We!
Din lefnadsflaska tömt — Må se!
Blott brännwin dig födde,
Du lefde och dödde
En Krögare.

S å n g

Af Kongl. Jönköpings Regemente under tåget till Norge 1814.

Sjunges som:

Ich bin der schlechte Bonaparte.

- J** ynglingar, som hemma går
Förutan wapen, jag er spår:
Chor. Er lysier ingen flicka mer,
Och inga Lagrar wänta er :;
- Men jag är Swenskt och frigare,
Som icke fruktar kulorne;
Chor. Från Tyslands slätter segersfäll,
Jag wandrar nu till Norriges fjell. :;
- Vår Store Prins, Han för oss an,
Om segren ingen twifla kan
Chor. Den segrat har wid Leipzigs port,
Han fruktar icke Christian stort. :;
- En Swenskt är aktad i all land,
Förakta de vårt brödraband;
Chor. Så stola Norrmän röna så,
Att ej med Swenskar skämmas må. :;

Den Tolfte Carl i wintren kall
Marcherade till Fredrikshall.

- Chor.** Och döden mötte honom der;
Men Hjeltens död ej hämnad är. :;

Vi känna owännernas swel:

- Chor.** Då Sverige bdrjat bardaslel,
Straxt kröpo de från bergen fram,
Och tänkte komma oss på stam. :;

Nu hämnans timme slagen är;

- Chor.** Men Swenskar ingen hämnd begär.
An bjuda wi en fridsam hand,
Kom Norrmän! knyt en fridens band. :;

Och byllen snart vår Kung och Far,
Som är så mild mot en och hwar,

- Chor.** För Gud och Kung och Fosterland,
Kom Norrmän knyt en brödraband. :;

Då gå wi till vår Fosterbygd,
Att lefwa uti fridens flygd;

- Chor.** Mustetten, alltid brukt med fog,
Bortbyts mot Malan och en Plog. :;

Förmente Prinsen.

Jag för soldater tycke har:
de lefwa fritt och gladt.
Hur skönt att se en wacker
med plymen på sin hatt!
En låd och munter krigare
jag hand och hjerta helst will ge:
och kommer Josefhs snart igen, } ∴
så sira wi förlofningen.

Jag älskar honom ock med stål!
han älskar mig också!
Och om en kyss han af mig stål,
tar jag af honom två.
Mitt hjerta gladt och lifligt stål,
blott jag min Josefhs älska får.
ack, om han wore här igen, } ∴
så sira wi förlofningen!